

Ключевые слова: «Дневники» Олесь Гончара, «Дневник» Остапа Вишни, українська юмористика, юмореска, лагерная жизнь Остапа Вишни.

Mykola Stepanenko

«OUR UNFORGETTABLE» OSTAP VYSHNYA (OLES HONCHAR – PAVLO HUBENKO: THE CREATIVE RELATIONSHIPS)

On the basis of Oles Honchar's diaries Ostap Vyshnya's life and literary activity have been analyzed, the creative relationships between the writers have been characterised, Pavlo Hubenko's contribution to the development of the Ukrainian humoristic literature has been elucidated.

Key words: *Oles Honchar's diaries, Ostap Vyshnya's diary, Ukrainian humoristic literature, humoreska (a short humoristic story), Ostap Vyshnya's camp life.*

Одержано 2.02.2010 р., рекомендовано до друку 25.03.2010 р.

УДК 821.161.1/2.09 – 3
ОЛЬГА НІКОЛЕНКО,
ЛЮДМИЛА ОЛЬХОВСЬКА
(Полтава)

В.Г.КОРОЛЕНКО І Т.Г.ШЕВЧЕНКО

Ключові слова: *форми реценції, художня свідомість, проза, авторська позиція.*

Народившись в Україні (у м. Житомирі), провівши на українській землі роки навчання (у Житомирській гімназії та Рівненській реальній гімназії) й останні два десятиліття свого життя (у Полтаві), з дитячих літ полюбивши українську мову, українські пісні й вірші Т.Г.Шевченка, В.Г.Короленко через усе життя проніс любов до великого Кобзаря. Яке ж місце посідає образ і творчість Т.Г.Шевченка в художній свідомості В.Г.Короленка? Як Шевченкові твори сприяли становленню гуманістичної позиції митця, формуванню його світогляду як письменника і як громадського діяча? Ці питання є складними й до теперішнього часу розглядалися лише у працях радянського періоду [8; 9]. Однак настав час знову звернутися до проблеми «В.Г.Короленко і Т.Г.Шевченко» без ідеологічного нашарування в контексті нових фактів і відкритих сьогодні сторінок спадщини митця.

Відомо, що з осені 1905 року (вже переїхавши із сім'єю на постійне місце проживання до Полтави), В.Г.Короленко розпочав велику роботу над багатотомною «Історією мого сучасника», яка не припинялася до самої смерті митця. Автобіографічна розповідь про особисте життя художника й долю його покоління на межі віків має велике художнє значення. Твір містить у собі елементи різних жанрів (щоденника, нарису, мемуарів, роману, сповіді тощо) і являє собою грандіозну епопею доби. В «Історії мого сучасника» показано зміни в духовній свідомості людей, ідейні пошуки демократичної інтелігенції наприкінці XIX ст., процес формування особистості

на тлі історії. Високо оцінили «Історію мого сучасника» М.Горький, Панас Мирний, М.М.Коцюбинський та ін.

В «Історії мого сучасника» В.Г.Короленко згадує про своє юнацьке захоплення творами Кобзаря: «... під впливом легенд старого замку й уривчастого читання (в списках) «Гайдамаків» Шевченка – романтизм старої України ввірвався в мою душу, заповнивши її привидами минулого козацького життя» [4, с.263]. Письменник пригадав у автобіографічній оповіді й роки навчання в рівненській гімназії, коли вчитель словесності В.В.Авдієв без зайвого дидактизму прилучав учнів до творів демократичної літератури – І.С.Тургенева, І.І.Гончарова, М.О.Некрасова і Т.Г.Шевченка. «У той час, – пише В.Г.Короленко, – я став марити літературою» [4, с.275].

Сам В.Г.Короленко-гімназист теж залучав до читання віршів Т.Г.Шевченка інших юнаків (в «Історії мого сучасника» йдеться про єврея Симху, якому майбутній письменник читав улюблені шевченківські рядки). «Гайдамаки» тепер розкрилися перед ним по-новому: «Крізь красивий туман, у якому геніальним пензлем українського поета були розкидані сповнені життя й руху картини нещадної боротьби, стало проглядати дещо, що зачепило й мене особисто. Гонта, котрий служив в уманському замку начальником реєстрових козаків, одружився з полькою, і у нього було двоє дітей. Коли гайдамаки під проводом того ж Гонти взяли замок, єзуїт приводить до ватажка його дітей-католиків. Гонта уносить і ріже обох «освяченим ножем», а гайдамаки заривають заживо в криниці школярів із семінарії, де навчалися діти Гонти... У поемі нічого не сказано про матір зарізаних дітей. Гонта її проклинає:

*Будь проклята мати,
Та проклята католичка,
Що вас породила!
Чом вона вас до схід сонця
Була не втопила?*

Мимоволі думалося: а він же одружився з нею, знаючи, що вона католичка, як мій батько одружився з мою матір'ю... Я не міг не поділяти тієї пекельної туги про те, що тепер

*Не заріже батько сина,
Своєї дитини
За честь, славу, за братерство,
За волю України...*

Цей чотиривірш глибоко застряв у мене в мозку...» [4, с.277].

В «Історії мого сучасника» відтворене загальне враження, яке Т.Г.Шевченко справив на молодь того часу: «Чи правильно я передаю його? Гадаю, правильно. Це була любов і захоплення» [4, с.277].

Образ Т.Г.Шевченка в уяві молодого В.Г. Короленка поступово ставав глибшим і виразнішим, набирав нових рис. Твори Т.Г.Шевченка давали поштовх ідейним та художнім шуканням самого В.Г.Короленка, а також відповідали його демократичним прагненням. За визнанням письменника, Т.Г.Шевченка він поступово навчився розуміти й любити більш свідомо, коли прийшов до нього з ідеями, які виніс зі своєї

діяльності на захист поневоленого народу. Роздуми В.Г.Короленка 1880-1890-х років про Т.Г. Шевченка пов'язані з осмисленням визвольного руху й розвитку культури: «Драгоманов намагався надати українському руху політичного й соціального характеру... Поряд із проповіддю мови Шевченка й Котляревського, зрозумілої народу, він палко пропагував також знайомство галицької молоді з російською передовою літературою...» [5, с.141].

Відомо, що наприкінці 1870-х років В.Г.Короленко був захоплений ідеями народництва, брав активну участь у демократичному русі. У березні 1879 року його заарештували, і наступні шість років він провів у в'язницях, засланнях (Вишній Волочок, Томськ, Перм). У липні 1879 року в петербурзькому журналі «Слово» з'явилося перше оповідання В.Г.Короленка «Епізоди із життя шукача». А в 1880 році у в'язниці він написав оповідання «Чудна» про жінку, яка присвятила себе боротьбі за свободу (рукопис поширився в списках; без відома автора надрукований у 1893 році в Лондоні, у Росії – лише в 1905 році). У той час, коли В.Г.Короленко проходив свої «політичні університети» і розпочинав письменницьку діяльність, образ великого Кобзаря допомагав йому у важкій боротьбі й у пошуку шляху в літературі.

Розповідаючи в «Історії мого сучасника» про період заслання у політичній в'язниці Вишнього Волочка (1880), В.Г.Короленко описує, як він з іншими в'язнями відзначав «роковини» смерті Т.Г.Шевченка: «Андрієвський виголосив промову про значення Шевченка, яку ми всі прослухали зі співчутливою увагою. Багато знали Шевченка, знали навіть ті, хто не розумів української мови...» [5, с.143].

У записній книжці письменника за грудень 1890 року знаходимо занотовані Шевченкові вірші: «У гаю, гаю вітра немає...», «Не дивуйтеся, дівчата...», «Ой, гоп таки так...», а також уривок із вірша «Не так тії вороги, як добрії люди...».

Епіграфом до оповідання «Судний день» (1889-1890) В.Г.Короленко узяв слова Т.Г.Шевченка: «Огонь погас, а місяць сходить. В яру пасеться вовкулак». За жанром цей твір митець визначив як «малоросійська казка», тому епіграф із романтичної поезії Т.Г.Шевченка тут цілком доречний. В.Г.Короленко хотів самостійно перекласти цей твір українською мовою, але через різні обставини не зміг здійснити цей задум. До речі, твори В.Г.Короленка в перекладах українською мовою починають з'являтися вже в 1890-х роках. І.Я.Франко сприяв поширенню їх у Західній Україні, а одним із перших перекладачів спадщини В.Г.Короленка був В.Щурат.

Про те, що Т.Г.Шевченко мав для В.Г.Короленка велике особистісне значення, свідчать згадки про нього в щоденниках митця, які він не припиняв протягом усього свого життя. У щоденнику за 1898 рік уміщено цитату з листа Т.Г.Шевченка до В.А.Жуковського про заборону малювати, а далі письменник розмірковує про важку долю українського поета й про свої поневіряння: «Тепер багато хвалять царя-лицаря! А поміж тим, кожна нова риса – то риса нової жорстокості, якоїсь кам'яної й тупої! Мало вислати в солдати, мало підкорити людину суворому режиму в жахливих умовах. Треба ще забрати в неї улюблене заняття, яке є в неї навіть у в'язниці, треба заборонити найбільш невинне, навіть найкорисніше заняття тільки тому, що людина його любить. Я на засланні і у в'язниці навчився малювати з природи... А Шевченко був справжній митець. Що ж то була, мабуть, за мука!...» [3, с.105].

В.Г.Короленко глибоко знав і вивчав біографію і творчість Т.Г.Шевченка. У 1901 році, до сорокаліття з дня смерті українського поета, він надіслав до редакції журна-

лу «Русское богатство» статтю «Матеріали до біографії Шевченка», у якій змалював деякі моменти перебування українського митця на засланні, посилаючись на документи, знайдені в Уральському архіві (В.Г.Короленко працював там над матеріалами щодо пугачовського бунту для роману «Набіглий цар»). Стаття вийшла в лютневому номері журналу «Русское богатство» за 1901 рік.

У спогадах етнографа й історика Г.Коваленка про В.Г.Короленка зазначено: «Зміну громадського настрою і зріст енергії можна було щороку помічати, між іншим, з того, як святкувалися українські свята, наприклад, поминки по Шевченку й інші. Року 1908 і 1909 такі свята могли скромно відбуватися хіба десь у клубі, в невеликому гурті. Року 1910-го Шевченкові роковини відбувалися вже в міському театрі. Подальші роки показували, як поступово зростала хвиля громадського настрою. В.Г.Короленко (котрий на той час був у Полтаві) завжди з'являвся на ті свята, – на панахиду і в театр, щиро вітав промовців і артистів» [10].

У газеті «Полтавський день» у грудні 1913 року вміщено статтю В.Г.Короленка, у якій ідеться про те, як сприймала Т.Г.Шевченка культурна громадськість Полтави. Письменник назвав Т.Г.Шевченка «палаючим маяком, що освітлює величезні простори» [7].

У 1914 році виповнилося 100 років від дня народження Т.Г.Шевченка. Царський уряд заборонив проведення святкувань, але в багатьох містах Російської імперії відбулися демонстрації протесту прогресивної громадськості. В.Г.Короленко в той час перебував на лікуванні у Франції, однак від себе й членів своєї родини він надіслав до Києва вітальну телеграму: «Просимо передати наше сердечне привітання всім, хто шанує пам'ять великого українського поета» [9, с.128].

У 1916 році в журналі «Русские записки» (кн. 10) була надрукована стаття В.Г.Короленка «Котляревський і Мазепа» на захист пам'яті великих українців та української мови. Письменник-демократ не тільки віддав шану діячам української культури та історії, але й розкрив їхній вплив на подальший духовний розвиток України.

Глибоко шануючи творчість І.П.Котляревського, В.Г.Короленко засудив шовіністичну політику царського уряду, який заборонив виголошувати промови українською мовою на відкритті пам'ятника І.П.Котляревському в Полтаві (1903 рік). Російський письменник підтримав українських митців, котрі з'їхалися тоді до Полтави в прагненні утвердити національну культуру й рідну мову.

Згадуючи про відкриття пам'ятника І.П.Котляревському в Полтаві, В.Г.Короленко в статті «Котляревський і Мазепа» писав: «... незаконно вислана за кордон мова Котляревського знову повернулася на місце свого народження й старого помешкання <... > щоб його вітчизна знову могла стати по праву духовним центром, привертаючи в наші межі культурні симпатії зарубіжних співвітчизників, замість того, щоб виштовхувати й своїх за кордон» [6, с.286]. Письменник підкреслив, що на Заході «мова Котляревського й Шевченка давно стала знаряддям публічного, наукового й політичного слова, знаряддям культурної боротьби за самостійність одного зі слов'янських племен під натиском іномовної культури» [6, с.286]. Письменник висловив обурення з приводу заборони української мови в інших містах.

1917 рік – особлива віха світової історії, коли відбувалися важливі соціальні зрушення, що визначили подальшу долю народу. Для країни це був час великих потрясінь, війн і формування нового устрою. Письменник і громадський діяч В.Г.Короленко спостерігав за подіями 1917-го року, перебуваючи в Полтаві. Здоров'я не дозволяло

йому поїхати до Петербурга чи до Москви, навіть до Харкова і Києва йому було важко дістатися, оскільки його знесли серцеві напади і він був змушений залишатися в Полтаві. Однак він пильно стежив за тим, що відбувалося у світі, в Росії, в Україні, і фіксував це у своїх працях.

На початку 1917 року В.Г.Короленко написав брошуру «Війна, вітчизна й людство (листи про питання нашого часу)», яка у вересні того року стала виходити друком у багатьох містах і викликала великий інтерес серед різних верств населення. У праці висловлено ставлення письменника до першої світової війни й до революційної ситуації 1917 року. Письменник передчував кривавий розвиток подій унаслідок національного й політичного розбрату в державі, нерозвиненості суспільної свідомості, моральної неготовності народу до суспільних змін. В.Г.Короленко попереджав, що Росія опинилася «поміж двома безоднями». В.Ленін негативно оцінив брошуру письменника в листі до М.Горького, назвавши В.Г.Короленка «міщанином, котрий перебуває в полоні буржуазних забобон».

Думки про майбутнє вітчизни, про долю людини в період революційних потрясінь звучать у щоденниках В.Г.Короленка 1917-1921 років. Письменник уважав, що в лютому, а потім у жовтні 1917 року відбулися спроби державних переворотів, згубних для суспільства. Митця турбувало, що вся країна опинилася у вогні міжусобиць. Полум'я, що розгорілося в Росії, В.Г.Короленко назвав «кривавим» і «жорстоким». Він критично ставився до політики більшовиків. У газету «Народное слово» він надіслав телеграму із засудженням насильства. Уже в 1917 році В.Г.Короленко побачив жахливі наслідки політики більшовиків, що позначилися на психології людей. У щоденниках митця розкрито зрушення, які відбулися в свідомості народу. Психологія революції – окремий предмет дослідження письменника.

У тому ж 1917 році В.Г.Короленко написав брошуру «Падіння царської влади», а 3 грудня 1917 року в «Русских ведомостях» надруковано статтю письменника «Торжество переможців», у якій автор відкрито писав про те, що перемога більшовиків стане фатальною для країни.

І в цей непростий для країни час В.Г.Короленко не забував про Т.Г.Шевченка. У своїх листах і щоденниках він писав про значення його творів для розвитку свідомості народу, а також про проблеми перекладу кращих творів російських та українських письменників-демократів. Так, у листі В.Г.Короленка до М.Л.Балабай від 8 листопада 1917 року відзначено складність російських та українських перекладів, у тому числі й творів Т.Г.Шевченка. У тому ж листі В.Г.Короленко наголосив, що «в основі розвитку української літературної мови має залишатися мова Шевченка, Котляревського і Куліша» [2, с.262].

Отже, світле ім'я Т.Г.Шевченка російський письменник-гуманіст В.Г.Короленко проніс через усе своє життя. Образ Т.Г.Шевченка та його твори дали поштовх для формування художньої свідомості митця, а також його громадянської позиції. Т.Г.Шевченко в уявленні В.Г.Короленка постає захисником народу і виразником його віковичних прагнень, мужнім борцем за свободу і невтомним трудівником на благо вітчизни. Особливо підкреслював В.Г.Короленко значення спадщини Т.Г.Шевченка для розвитку української літературної мови. Форми рецепції Шевченкового доробку в творчості В.Г.Короленка різноманітні: епіграфи, цитування (пряме й непряме), коментар, алюзії, ремінісценції, образи, мотиви тощо. Усе це свідчить про те, що Т.Г.Шевченко мав ве-

ликий вплив на ідейні та естетичні погляди В.Г.Короленка, котрий відчував глибокий зв'язок з Україною та її культурою. Невипадково в некрологах, що з'явилися в 1921 році на смерть В.Г.Короленка, його називали не тільки «великим гуманістом» і «захисником людей», «борцем за свободу» і «людиною майбутнього», але й «Великим Українцем». Сучасник письменника Г.Коваленко писав: «Безпідставні всі нарікання й жалі, чому він не був українським письменником? І з другого боку, – пам'ять і честь, і славу його зневажають ті, що хотітимуть використати його славетне ім'я для боротьби з українською культурою. У мирі і добрій згоді він з поступовим українством жив і по-чив, і земля українська прийняла його прах. Нехай же ніхто не наважиться руйнувати і плямити той мир і згоду довіку» [9].

ЛІТЕРАТУРА

1. *Короленко В. Г.* Дневник. Письма. 1917–1921. / В. Г. Короленко. – М. : Сов. писатель, 2001. – 544 с.
2. *Короленко В. Г.* Избранные письма: в 3 т. / В. Г. Короленко. – М. : Госиздат, 1932–1936. – Т. 3 : Литературная и редакторская работа (1886-1920 гг.). – 1936. – 284 с.
3. *Короленко В. Г.* Полное посмертное собрание сочинений / В. Г. Короленко. – Х. : Госиздат Украины, 1926–1928.
4. *Короленко В. Г.* Собрание сочинений : в 10 т. / В. Г. Короленко. – М. : Гослитиздат, 1954. – Т. 5 : История моего современника. – 1954. – 395 с.
5. *Короленко В. Г.* Собрание сочинений : в 10 т. / В. Г. Короленко. – М. : Гослитиздат, 1954. – Т. 7 : История моего современника. – 1955. – 451 с.
6. *Короленко В. Г.* Собрание сочинений : в 10 т. / В. Г. Короленко. – М. : Гослитиздат, 1954. – Т. 8 : Литературно-критические статьи и воспоминания. Исторические очерки. – 1955. – 510 с.
7. *Короленко В. Г.* Юбилей поэта-крестьянина / В. Г. Короленко // Полтавский день. – 1913. – 16 дек.
8. *Крутікова Н. С.* В. Г. Короленко та українська література / Н. С. Крутікова. – К., 1955. – 23 с. – (Тов. наукового знання).
9. *Малий П. Д.* В. Г. Короленко й Україна / П. Д. Малий. – Львів, 1958.
10. Науковий архів музею В. Г. Короленка в Полтаві – Ф. 1, арх. од. 7.

Ольга Николенко, Людмила Ольховская

В.Г.КОРОЛЕНКО И Т.Г.ШЕВЧЕНКО

В статье показано влияние Т.Г.Шевченко на формирование художественного сознания и гражданской позиции В.Г.Короленко. Раскрыто значение образа и творчества Кобзаря в прозе писателя. Проанализированы рассказы, письма, дневники, статьи, автобиографическое произведение «История моего современника» В.Г.Короленко и определены формы рецепции шевченковского наследия в них: эпиграф, цитирование, комментарий, аллюзии, реминисценции и др. Прослеживается эволюция отношения В.Г.Короленко к Т.Г.Шевченко в контексте новых фактов и открытых страниц творчества русского писателя.

Ключевые слова: *формы рецепции, художественное сознание, проза, авторская позиция.*

Olga Nikolenko, Liudmyla Olkhovska

V.H.KOROLENKO AND T.H.SHEVCHENKO

The article deals with the influence of Shevchenko on the artistic conscience and civil position of V.H. Korolenko. The significance of image and creative works of T.H.Shevchenko are studied in the artist's prose. The stories, letters, diaries, articles and autobiographical story «Istoriya moyego

sovremennika» V.H.Korolenko are analyzed as well as the reception of T.Shevchenko's heritage is considered such as epigraph, citation, comments, allusion etc. The evolution of relations between V.H.Korolenko and T.H.Shevchenko are studied in the context of new facts and the pages of creative works of Russian writer.

Key words: forms of reception, artistic conscience, prose and the position of author.

Одержано 16.01.2010 р., рекомендовано до друку 25.03.2010 р.

УДК 821.111.09 – 31.:141.32]:165.412

ЛЮДМИЛА ДЕРЕЗА

(Полтава)

МОТИВИ ЕРОСУ Й ТАНАТОСУ В РОМАНІ ДЖОНА ФАУЛЗА «КОЛЕКЦІОНЕР»

Ключові слова: мотив, антиномія, архетип, характер, підтекст, конфлікт.

Мотиви життя і смерті досить поширені в літературі ХХ століття. Особливо сильними вони є в англійському психологічному романі, на що неодноразово вказувала дослідниця сучасної літератури Н. Жлуктечко [2]. Своєрідне втілення і реалізацію має цей мотив у творчості Джона Фаулза. Джон Фаулз свідомо пов'язує філософський сенс книги з конфліктом двох життєвих позицій, двох типів світорозуміння і світовідчуття, двох протилежних точок зору на життя, поетичний монтаж яких додає гостроти і напруженості.

Джон Фаулз народився 31 березня 1926 року на південному сході Англії (графство Есекс) у селі Лей-он-Сі у сім'ї Роберта Фаулза, торговця цигарками. У 1944 році вступив до університету Едінбурга. У 1945-1946 рр. Фаулз служив на флоті. Під час навчання в університеті він захопився французьким екзистенціалізмом, на той час досить модного філософського вчення. Після отримання в 1950 році ступеня бакалавра гуманітарних наук Фаулз працював учителем, потім викладав у коледжах. Дебютував у літературі коротким романом «Колекціонер» (1963). За звичайними, на перший погляд, подіями відчувається присутність злої віщої сили.

Книга складається з двох частин. Перша частина – монолог колекціонера. Психопат, який колекціонує метеликів, викрадає жінку і закриває її в кам'яний мішок у підвалі власного будинку. Він усе продумав. У нього не може трапитися помилки. Блискучий екземпляр колекції – «метелик». У цій своєрідній морилці у Міранди є все, про що вона може мріяти – книги, найкраща їжа, найкращі речі. Але все це виявляється не потрібним, якщо немає свободи. Він її не чіпає. Йому просто подобається «мати» її. У той час, як Міранда, від імені якої написана друга книга, хоче «бути». Сидячи в кам'яниці, вона переосмислює власне життя, мріючи про волю. Але Міранда – сноб. Вона викладає різні відчуття. Коли «метелик» гине, читач завмирає в очікуванні смерті Колекціонера. Адже він так її кохає, що повинен би загинути від порожнечі. Проте Фаулз розвіює очікування, відкриваючи на останній сторінці справжні мотиви героя – полонити ще одну дівчину Меріон.